

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
ítélete**

Az ügy száma: Pfv.VI.20.973/2018/9.

A tanács tagjai: . Kollár Márta tanácselnök
. Puskás Péter előadó bíró
. Szabó Ildikó bíró

A felperesek I. rendű
II. rendű

Az I. rendű felperes képviselője:
. Szabó P. Zoltán ügyvéd

A II. rendű felperes képviselője:
Sárdy, Szalántai és Társai Ügyvédi Iroda,
ügyintéző: Dr. Sárdy Ildikó ügyvéd

Az alperes:

Az alperes képviselője:árándy és Társai Ügyvédi Iroda,
ügyintéző: ifj. Dr. Gábor László ügyvéd

A per tárgya: szerződés érvénytelenségének a megállapítása

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél:
alperes

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma:
ővárosi Törvényszék
47.Pf.634.092/2017/8.

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:
Budai Központi Kerületi Bíróság
2.P.XII.24.049/2015/23.

Rendelkező rész

- A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.
- Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. és II. rendű felpereseknek személyenként 200.000 (kétszázezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.
- Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra 2.000.000 (kétfmllió) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

- [1] A II. rendű felperes tulajdonában álló I. rendű felperes Kft.-nek végrehajtás alatt álló tartozásai voltak, ezért a II. rendű felperes a cég megmentése érdekében kölcsön kért az alperestől. Megállapodtak abban, hogy az alperes 15.000.000 forintot biztosít a részére oly módon, hogy egy általa megjelölt személy, G. G. megvásárolja az I. rendű felperes üzletrészenek a 48 %-át, ő lesz a cég ügyvezetője, a belépésekor pedig az alperes által biztosított 15.000.000 forintból tagi hitelt ad a cégnek a tartozásai rendezésére, míg a kölcsön fennmaradó része a II. rendű felperes tagi kölcsönének a törlesztésére használható fel. A felek minderről 2012. április 27-én tényvázlatot vettek fel dr. P. Cs. ügyvéd irodájában. A tényvázlatban a felek a fentiekben túl előadták, hogy a II. rendű felperesnek 20.000.000 forint tartozása áll fenn az alperessel szemben és úgy állapodtak meg, hogy arról a II. rendű felperes tartozáselismerő nyilatkozatot tesz, valamint annak visszafizetésére az I. rendű felperes készfizető kezességet vállal. A tényvázlatot kiegészítették azzal, hogy amennyiben 2012. május 3-ig az ügyvéd letéti számlájára a kölcsönként biztosítandó 15.000.000 forint nem érkezik meg, akkor az egész megállapodás semmis. Az alperes ezt követően a 15.000.000 forintot az ügyvéd letéti számlájára átutalta. A II. rendű felperes 2012. május 3-án közjegyzői okiratba foglalt egyoldalú kötelezettségvállaló tartozáselismerő nyilatkozatot tett, amely szerint 2012. május 2-án az alperessel 20.000.000 forint kölcsönre vonatkozó kölcsönszerződést kötött, elismerte a pénzösszeg felvételét és vállalta annak visszafizetését. 2012. május 9-én a II. rendű felperes, mint az I. rendű felperes ügyvezetője kijelentette, hogy a II. rendű felperes az általa tett egyoldalú kötelezettségvállalásban elismerte az alperestől 20.000.000 forint átvételét és az abban foglaltak teljesítésére az I. rendű felperes készfizető kezességet vállal. A felek megállapodásának megfelelően G. G. megszerezte az I. rendű felperes üzletrészenek az adott részét, az általa adott tagi hitelből kifizetésre kerültek a cég adósságai, az ezt követően a 15.000.000 forintból fennmaradt 1.200.000 forintot pedig az ügyvédi iroda visszautalta az alperesnek. 2013. január 10-én az alperes jogosult és az I. rendű felperes között közjegyzői okiratba foglalt megállapodás jött létre, amely szerint az I. rendű felperes a II. rendű felperes által az alperestől a 2012. május 2. napján megkötött kölcsönszerződés alapján felvett 20.000.000 forint biztosítására készfizető kezességet, valamint jelzálogjogot biztosított a tulajdonában álló v-i ingatlanra. A megállapodásban rögzítették,

hogy a kölcsönből a II. rendű felperes 1.200.000 forintot visszafizetett, így a fennmaradt tartozása 18.800.000 forint és ennek az erejéig vállalta az I. rendű felperes a készfizető kezességet és a jelzálog biztosítását. A szerződést 2013. január 21-én szintén közjegyzői okiratban foglaltan módosították oly módon, hogy a II. rendű felperes tartozása az előző okiratba foglaltaktól eltérően 20.000.000 forint. Az I. rendű felperes felszámolás alá került, a 15.000.000 forintos hitelt G. G. érvényesítette a céggel szemben, de az alperes azt meghaladó további 20.000.000 forint követeléssel lépett fel.

A kereseti kérelem és az alperes védekezése

- [2] A felperesek keresetükben kérték annak a megállapítását, hogy 2012. május 2-án a II. rendű felperes és az alperes között kölcsönszerződés nem jött létre. Másodlagosan a kölcsönszerződés semmisségének a megállapítását kérték. Kérték továbbá a tartozáselismerő nyilatkozat ez okból fennálló semmisségének a megállapítását és az I. rendű felperes kérte a 2012. május 9-én, valamint a 2013. január 10-én és 2013. január 21-én közokiratba foglalt készfizető kezességvállalásról és jelzálogjog alapításáról szóló szerződés, illetve annak módosítása érvénytelenségének a megállapítását. Kérte az ingatlanára bejegyzett jelzálogjog törlését.
- [3] Az alperes a kereset elutasítását kérte arra való hivatkozással, hogy a felek között két, egymástól különálló jogviszony állt fenn.

Az első- és másodfokú ítélet

- [4] Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy a II. rendű felperes és az alperes között 2012. május 2-án kölcsönszerződés nem jött létre. Megállapította a 2012. május 3-án tett tartozáselismerő nyilatkozat, továbbá a 2013. január 10. napján megkötött és 2013. január 21-én módosított közjegyzői okiratba foglalt szerződések érvénytelenségét és megkereste az ingatlanügyi hatóságot a v-i ingatlanra bejegyzett jelzálogjog törlése iránt.
- [5] Az ítélet indokolása szerint az eljárás során a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a felpereseknek kellett bizonyítaniuk azt, hogy a kölcsönszerződés nem jött létre. A keletkezett okiratok időbeli sorrendje, valamint a tartalmuk alapján azonban megállapítható volt, hogy a cége megmentése érdekében az alpereshez kölcsönért folyamodó II. rendű felperes az alperessel nem kötött kölcsönszerződést. Az ügyvédi tényvázlat második oldalán az első oldalból, valamint a későbbi okiratokból is visszakövetkeztetve megállapítható volt, hogy a 20.000.000 forint tartozás elismerése arra szolgált, hogy az alperes és G. G. közti kölcsönügyletet a II. rendű felperesre terheljék. Az alperes által G. G.-nek adott és az

I. rendű felpereshez befizetett összeg az I. rendű felperes megmentését szolgálta, arra pedig nem is lett volna lehetőség, hogy az I. rendű felperes készfizető kezesként helyt álljon a II. rendű felperes által felvett kölcsönért. A két kölcsön azonosságát igazolta, hogy nem érthető milyen anyagi érdekeltsége származott volna az alperesnek a G. G-nek adott kamatmentes hitelből, ha azt nem 20.000.000 forint összegben a II. rendű felperestől követelheti vissza. Az alperes a cég működésében nem vett részt, G. G-t pedig azért vonatta be az I. rendű felperes ügyeibe, hogy garanciát kapjon a 20.000.000 forint visszafizetésére. Az okiratok és dr. D. L. tanúvallomása mindezt aggálytalanul igazolták, míg az alperes, G. G. és dr. P. Cs. tanúk előadásai több ponton ellentmondásosak voltak és azokat az okiratok sem támasztották alá. Az alperes kizárólag a 15.000.000 forint megfizetését tudta igazolni, az állítólagosan kifizetett további 20.000.000 forintból pedig nem igazolt semmilyen összeget. Nem volt elfogadható ennek igazolására az a hivatkozás, hogy a pénz átadásáról szóló okiratokat utóbb megsemmisítették, különösen azért, mert megállapítható volt, hogy a 20.000.000 forint kölcsönre vonatkozó jognyilatkozatok ténylegesen a G. G. tagi kölcsönként befizetett 15.000.000 forintba vonatkoztak. A 2013. január 10-én és január 21-én közokiratba foglalt biztosítékok tekintetében az a következtetés volt levonható, hogy a szerződések ugyanarról a pénzüsszegekről szóltak, a 18.800.000 forint és a 20.000.000 forint közötti különbözet a tagi hitelként átadott pénzből az alperesnek visszautalt 1.200.000 forinttal egyezett meg. Tekintettel arra, hogy a kölcsönszerződés nem jött létre, érvénytelen az annak a biztosítására szolgáló jelzálogszerződés, valamint a készfizető kezességvállalás és ezek módosítása is.

- [6] Az alperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a per főtárgya tekintetében helybenhagyta. A jogerős ítélet indokolása szerint a rendelkezésre álló okiratok nem bizonyították a kölcsön tekintetében az alperes által előadottakat és e vonatkozásban részben még az alperes is ellentétesen nyilatkozott azok tartalmával. A felperesre háruló bizonyítási teher nem mentesíti az alperest a tényállás előterjesztésének a kötelezettsége alól, ezért érdemi védekezést kellett előadnia, nem elegendő általánosságban hivatkoznia arra, hogy az okiratok alátámasztják az előadását. Az alperes az okiratokkal szemben maga sem állította, hogy 2012. május 2-án közte és a II. rendű felperes között írásban, vagy szóban kölcsönszerződés jött létre és annak alapján 20.000.000 forint került volna átadásra. Az alperes előadása szerint ezt megelőzően, hosszabb időszak alatt adta át a 20.000.000 forintot, azaz saját maga cáfolta meg a közokirat tartalmát a 2012. május 2-i kölcsönszerződés vonatkozásában. Megállapítható volt tehát ennek alapján, hogy 2012. május 2-án nem jött létre kölcsönszerződés, így helyesen adott helyt az elsőfokú bíróság az ennek a megállapítására

irányuló keresetnek. Az okiratok és így a tartozás elismerése kifejezetten a 2012. május 2-i kölcsönszerződésből eredő tartozás elismerését tartalmazták, a mellékkötelezettségek is kifejezetten ezt a szerződést biztosították. A felek azonban ezen a napon kölcsönszerződést nem kötöttek, így a főkötelezettség létrejöttének a hiányában az azt biztosító mellékkötelezettségek is érvénytelenek. Az okiratok tartalma alapján a per eldöntése szempontjából csak annak volt jelentősége, hogy 2012. május 2-án létrejött-e a felek között kölcsönszerződés és ha igen, akkor milyen tartalommal. A felperes a kifejtettek alapján sikeresen döntötte meg a közokirat és a teljes bizonyító erejű magánokiratban foglaltak valódiságához fűződő vélelmet, a keresete pedig ennek a megállapítására irányult. Amennyiben tehát voltak is más, korábbi kölcsönök, a kereset - a 2012. május 2-án kötött kölcsönszerződés hiányában - akkor is megalapozott. Okszerűen nem magyarázható, hogy az alperes a korábbi kölcsönökről készült okiratokat a közjegyzői okirat elkészültével visszaadta volna a II. rendű felperesnek és ez a tényvázlatban sem szerepelt, de a per eldöntését nem is befolyásolta. A felek közti jogviszonyok és a nyilatkozataik tartalma logikus magyarázatát adják, hogy miért került sor a valótlán tartalmú közokiratok kiállítására. Az I. rendű felperes tehát nem közvetlenül, hanem G. G. útján kapott kölcsönt és a pénzt nem a II., hanem az I. rendű felperes kapta meg, akinek a felelőssége a II. rendű felperes felelősségétől elkülönül. Dr. P. Cs. tanúvallomása ellentétben állt az általa felvett tényvázlattal, és nem adott számot a tanú arról, hogy miért vélekedett úgy, hogy a két jogügylet nem kapcsolódott egymáshoz, ha ezt a felektől nem kérdezte meg. Nem adott magyarázatot arra sem, hogy ha ez így volt, akkor miért foglalta a két jogügyletet egy okiratba, illetve miért tették azokat egymástól függővé a megállapodásban. A tényvázlatában a „fentiekén túl” szófordulat a korábbi nyilatkozatokon túli további nyilatkozatra utalt és az egyéb okiratokkal ellentétesen már fennálló tartozásként rögzítette a 20.000.000 forint kölcsönből eredő tartozást. Nem volt tehát a tanúvallomása közvetlen bizonyítéknak tekinthető és nem volt ok arra sem, hogy a bíróság megbízhatóbbnak tekintse azt D. L. tanúvallomásánál. Dr. D. L. ezzel szemben részletesen be tudott számolni a szerződések megkötésének okairól és körülményeiről és nem volt megállapítható az elfogultsága abból eredően, hogy korábban a felperes jogi képviselőjét látta el. A szerződések és az események láncolata alapján tehát az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a 15.000.000 forint tagi kölcsön biztosítására jött létre a megállapodás, a tagi kölcsön befizetését követően a felperes azonnal megtette a 20.000.000 forintról szóló elismerő nyilatkozatot, majd az I. rendű felperes is erre alapítottan vállalt kötelezettséget annak a biztosítására a további szerződésekben. A 15.000.000 forintból az alperesnek visszafizetett pénzüsszeget ennek megfelelően a II. rendű felperes által felvett 20.000.000 forint törlesztéseként kezelték. Amennyiben a

jogügyletek valóban függetlenek lettek volna egymástól, akkor erre így nem volt lehetőség, mert más ilyen összegű törlesztést az alperes sem jelölt meg. Ellentmondásos volt G. G. tanúvallomása is, aki egyébként előadta, hogy az általa adott 15.000.000 forint tagi kölcsönre vonatkozott a II. rendű felperes közjegyző előtt tett nyilatkozata. Előadta továbbá azt is, hogy az alperes rajta keresztül adott kölcsönt a I. rendű felperesnek, amit a II. rendű felperesnek kellett volna visszafizetnie.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

- [7] A jogerős ítélettel szemben az alperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, amelyben kérte, hogy a Kúria annak hatályon kívül helyezésével az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg és utasítsa el a keresetet. Másodlagosan a hatályon kívül helyezés mellett a másodfokú bíróságot kérte új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasítani. A felülvizsgálati kérelem indokolása szerint a bíróság a perben a 2012. április 27-i tényvázlatot, azaz egy teljes bizonyító erejű magánokiratot, valamint három közokiratot vizsgált, amelyek tanúsítják a felperesek keresetében előadottak ellenkezőjét, valamint az alperes előadásának a valóságát a 20.000.000 forint összegű, második kölcsönügyletre vonatkozóan. Ahhoz, hogy a felperesek keresete megalapozott legyen, a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: régi Pp.) 3. § (3) bekezdése, a 164. §, valamint a 195. § (1) bekezdése és 196. § (1) bekezdése szerint a felpereseknek meg kellett volna döntenie az iratok valóságtartalmát. Ez az eljárás adatai alapján nem sikerült, mert az okiratokból egyértelműen kitűnik, hogy a II. rendű felperes és az alperes között kölcsönszerződés jött létre. Erről a felek több alkalommal, eltérő időpontokban, közjegyző előtt és különböző okiratokban nyilatkoztak, amelyekkel szemben ellentétes és megalapozott bizonyíték nem merült fel. Nem az alperesnek kellett volna tehát bizonyítania a kölcsönadás tényét, mert az általa előadottakat közokiratok igazolták. A közjegyzői okirat célja pont az, hogy a kölcsönadó elkerülje az ilyen bizonyítás terhét, de a jogerős ítélet ezt az elvet áttörve elfogadta a felperesek homályos célozgatását és iratellenesen állapította meg a közokiratba foglaltak érvénytelenségét. Ez a közokiratokba vetett bizalom megingását eredményezi és jogbizonytalansághoz vezethet.

Hivatkozott a régi Pp. 3. § (3) bekezdésében foglaltakra és arra, hogy elmaradt a bizonyítási teherről való kioktatása a második kölcsön vonatkozásában és ezt a hiányosságot a másodfokú bíróság sem korrigálta. Az elsőfokú bíróság ítéletének az indokolása rendkívül hiányos, nem felel meg a régi Pp. 221. § (1) bekezdésében foglaltaknak. Nem állapítható meg, hogy milyen körülményeket vett a mérlegelésnél irányadónak, nem részletezte, hogy miért ellentmondásos dr. P. Cs. tanúvallomása és hozzá képest miért

megbízható dr. D. L. előadása. Ezeket a hiányosságokat és a mérlegelés átláthatóságát a másodfokú bíróság sem tudta pótolni. A felperesek tehát nem bizonyították, hogy a 20.000.000 forintra vonatkozó kölcsönszerződés ne jött volna létre, az elsőfokú bíróság nem tájékoztatta az alperest a rá háruló bizonyítási teherről, a tanúvallomások mérlegelése és értékelése pedig homályosan és megalapozatlan volt. Felülvizsgálati kérelmének kiegészítésében előadta, hogy a jogerős ítélet sérti a régi Pp. 3. § (3) bekezdésében foglaltakat, mert a felek nem megfelelő, hanem csak formális és felületes kioktatást kaptak. A megállapított tényállás megalapozatlan, dr. D. L. cége pedig tulajdont szerzett a per tárgyát képező ingatlanban, így nem volt elfogulatlan tanúnak tekinthető. Nem került vizsgálatra a 2012. május 9-i nyilatkozat, amelyben a II. rendű felperes ismételten elismerte a tartozását és az I. rendű felperes nevében készfizető kezességet vállalt arra.

- [8] A felperesek a felülvizsgálati ellenkérelmükben a jogerős ítélet hatályában való fenntartását és az alperes perköltségben történő marasztalását kérték.

A Kúria döntése és jogi indokai

- [9] A felülvizsgálati kérelem nem megalapozott.
- [10] Az eljáró bíróságok a tényállást az ügy eldöntéséhez szükséges mértékben feltárták, azt helyesen állapították meg és helyesek az abból levont jogi következtetések is. Azokkal és azok indokaival a Kúria is egyetértett, a jogerős ítélet nem jogszabálysértő.
- [11] Az eljáró bíróságok a rendelkezésre álló bizonyítékoknak - az okiratoknak, a szerződések láncolatának, valamint a tanúk vallomásának - az okszerű és logikai ellentmondásoktól mentes értékelésével jutottak arra a következtetésre, hogy a felek között csak egy, a 15.000.000 forintra vonatkozó kölcsönszerződés jött létre. Ennek alapján az alperes az I. rendű felperes megsegítésére 15.000.000 forintot biztosított G. G. részére arra, hogy azt G. G. tagi kölcsönként fizesse be a cég adósságainak kiegyenlítésére. Helyesen állapították meg azt is, hogy a 20.000.000 forintra vonatkozó megállapodás nem egy másik, önálló kölcsön volt, hanem a 15.000.000 forint hitel visszafizetésének a biztosítására szolgált. A 20.000.000 forintra vonatkozó okiratokkal az alperes azt kívánta elérni, hogy amennyiben az I. rendű alperes nem fizet, akkor a kölcsön adott 15.000.000 forintot és a kamatait, ami összesen 20.000.000 forint, a II. rendű felperes legyen köteles visszafizetni.
- [12] A Kúria a jogerős ítéletben kifejtett és kellően részletezett indokokkal ennek megfelelően minden egyetértett, ezért azt megismételni nem is kívánja, a felülvizsgálati kérelemre való

tekintettel a következőket emeli ki.

- [13] Az alperes valóban közjegyzői okirattal igazolta a II. rendű felperes által tett tartozáselismerő nyilatkozat létrejöttét. Az okirat valóságtartalma azonban már az alperes saját előadása folytán is megdőlt, mert ő sem állította, hogy 2012. május 2-án kölcsönszerződést kötöttek volna és annak alapján 20.000.000 forintot adott volna át a II. rendű felperesnek. A 2012. május 9-i, valamint a 2013. január 10-i és 2013. január 21-i okiratok kizárólag erre a nem létező 2012. május 2-i kölcsönszerződésre hivatkoztak, ezért a jogerős ítélet helyes megállapításának megfelelően az okiratok valóságtartalma megdőlt. 2012. május 2. napján kölcsönszerződés nem jött létre, ezért az ennek a ténynek a megállapítására irányuló kereset értelemszerűen már önmagában e miatt megalapozott volt. A kölcsönszerződés létre nem jötté folytán a jogerős ítélet megállapításainak megfelelően érvénytelenek az annak a biztosítására kötött további szerződések is.
- [14] A régi Pp. 195. § (6) bekezdése és 196. § (1) bekezdése szerint a közokiratokkal és a teljes bizonyító erejű magánokiratokkal szemben is van helye ellenbizonyításnak, a felperesek pedig a jogerős ítéletnek megfelelően eleget tudtak tenni ennek a reájuk háruló bizonyítási kötelezettségnek. Dr. P. Cs. tanúvallomása valóban ellentétben állt az általa felvett tényvázlattal is, mert nem tudott magyarázatot adni arra, hogy ha két teljesen külön ügyletről volt szó, akkor azokról miért egy tényvázlatot vett fel, de ha már így tett, akkor miért tette a 20.000.000 forintra vonatkozó részt is függővé, a 15.000.000 forint alperes részéről történő rendelkezésre bocsátásától. G. G. a jogerős ítéletben kifejtetteknek megfelelően szintén a felperesek előadását igazolta, megerősítve, hogy a megállapodásuk szerint a 15.000.000 forint kölcsönt a II. rendű felperesnek kellett volna visszafizetnie, mert ő vállalta érte a felelősséget. Ez önmagában a 15.000.000 forintra vonatkozó szerződések alapján semmiből sem következett volna. Helyesen értelmezték az eljáró bíróságok dr. D. L. tanúvallomását is, amelynek értékéből az sem vont le, hogy évekkel később az I. rendű felperes felszámolási eljárása alatt az I. rendű felperes felszámolója által értékesített ingatlanból tulajdonrészt vásárolt.
- [15] Kiemeli a bizonyítékok közül a Kúria a 2019. január 10-i okiratot, valamint az ezt megelőzően dr. P. Cs. által 2012. június 14-én írt e-mailt, amely szerint a 15.000.000 forint tagi kölcsönből 1.200.000 forint nem került felhasználásra, ezért azt - nem is vitásan - visszautalták az alperesnek. Ezt a pénzt a felek a közokirat szerint a II. rendű felperes állítólagos 20.000.000 forintos tartozásába számolták el, ami egyértelműen igazolja a két jogügylet azonosságát.
- [16] A perben - az eljáró bíróságok álláspontjának és az alperes

hivatkozásának megfelelően - az okiratokkal szemben a bizonyítási teher a Pp. hivatkozott rendelkezései szerint a felpereseket terhelte. Az alperesnek is volt azonban lehetősége a bizonyítás irányára és eredményeire tekintettel ellenbizonyítás előterjesztésére. Az elsőfokú bíróság ennek megfelelően járt el akkor, amikor az okiratok bizonyító ereje már megdőlni látszott és ezért a 19. sorszámú jegyzőkönyvben, külön felhívta erre az alperes figyelmét. Felhívta ezt követően az alperest arra is, hogy amennyiben a 20.000.000 forint tartozásra vonatkozóan bizonyítási indítványa áll fenn, akkor azt 30 napon belül terjessze elő. Az alperes tehát a szükséges tájékoztatást megkapta, de a felszólításnak ennek ellenére nem tett eleget, így jogszabálysértésre e tekintetben sem hivatkozhat.

- [17] A 2012. május 9-én kelt nyilatkozat a közjegyzői okiratokhoz hasonlóan kizárólag a 2012. május 3-i - megdőlt - tartozáselismerő nyilatkozatra és a 2012. május 2-i, létre nem jött kölcsönszerződésre utalt, így ennek a figyelembe vétele sem eredményezhetett változást a bizonyítékok értékelésében.
- [18] A Kúria mindezekre tekintettel a jogerős ítéletet - figyelemmel annak helyes indokaira - a régi Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Záró rész

- [19] Az alperes kérelmére a Kúria az ügyben a régi Pp. 274. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson hozta meg az ítéletét.
- [20] A régi Pp. 270. § (1) bekezdése értelmében a felülvizsgálati eljárásban is irányadó régi Pp. 78. § (1) bekezdése szerint kötelezte az eredménytelen felülvizsgálati kérelmet előterjesztő alperest, a felperesek javára, a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2), (5) és (6) bekezdése alapján, a ténylegesen végzett ügyvédi tevékenységgel arányosan megállapított és a 4/A. § (1) bekezdése szerint Áfá-val növelt összegű, ügyvédi munkadíjból álló felülvizsgálati eljárási költség megfizetésére.
- [21] Kötelezte továbbá az alperest az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 74. § (3) bekezdése alapján irányadó, a költségmentesség alkalmazásáról a bírósági eljárásban szóló 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése és 15. § (1) és (3) bekezdése alapján, az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illeték állam javára történő megfizetésére.
- [22] Az ítélettel szemben a régi Pp. 271. § (1) bekezdésének e) pontja alapján nincs helye felülvizsgálatnak.

Budapest, 2019. április 16.

Dr. Kollár Márta s.k. a tanács elnöke, dr. Puskás Péter s.k. előadó
bíró, dr. Szabó Ildikó s.k. bíró

A kiadmány hiteléül:

Sz.Sz.

bírósági ügyintéző